

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **MVDr. P. P.**, zastoupený Mgr. Martinem Boučkem, advokátem se sídlem Dlouhá 103, Hradec Králové, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 22. 7. 2010, č. j. 63 A 10/2010 - 39,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku **2400 Kč**, a to k rukám jeho advokáta do **patnácti dnů** od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozsudkem ze dne 22. 7. 2010, č. j. 63 A 10/2010 - 39, zrušil pro vady řízení rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje (dále jen „stěžovatel“) ze dne 14. 5. 2010, č. j. OD 439/10-2/67.1/10094/NL, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce (dále jen „účastník řízení“) a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu v Turnově, odboru dopravního (dále jen „městský úřad“), ze dne 26. 2. 2010, č. j. OD/08/13997, jímž nebylo vyhověno návrhu účastníka řízení na povolení obnovy řízení ve věci řízení o přestupku, o němž bylo rozhodnuto příkazem ze dne 19. 5. 2008, kterým byl účastník řízení uznán vinným skutkem kvalifikovaným jako přestupek podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 4. zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že způsob, jakým je měřena rychlost v obvodu obce Turnova či obecně na veřejné komunikaci, není „obecně známou

skutečností“ podle ust. § 50 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen správní řád“), a tudíž dokazování musí být vedeno i tímto směrem, a to bez ohledu na to, zda je obhajoba v tomto směru uplatněna (§ 3 správního řádu). Negativně lze okruh takových skutečností vymezit tím, že skutečnost obecně známá nemůže být takovou skutečností, jež je známa jen správnímu orgánu z jeho úřední činnosti (jak uvedl stěžovatel v odůvodnění napadeného rozhodnutí). Krajský soud dále uvedl, že pokud výsledek měření rychlosti jízdy vozidla na veřejné komunikaci je výsledkem činnosti soukromé osoby, byť by byla nadána úředním certifikátem, nelze výsledek takového měření užít jako důkaz v řízení o přestupku podle zákona o přestupcích s přihlédnutím k ust. § 79 odst. 8 zákona č. 361/2000 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2008., (dále jen „zákon o silničním provozu“). Citované ustanovení stanoví, že „k měření rychlosti vozidel je oprávněna policie a obecní policie; obecní policie přitom postupuje v součinnosti s policií“. Pokud by takové měření bylo jako důkazu užito, pak by se jednalo o důkaz opatřený v rozporu se zákonem, a tudíž nepoužitelný v daném řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2008, č. j. 1 As 12/2008 - 67, publ. pod č. 1607/2008 Sb. NSS a dostupný na www.nssoud.cz). V případě řízení o povolení obnovy řízení a za situace, kdy je až po právní moci rozhodnutí zjištěno, že důkaz byl opatřen v rozporu se zákonem (§ 79 odst. 8 zákona o silničním provozu), by se jednalo o novou, dříve neznámou, skutečnost podle ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Krajský soud z obsahu správního spisu zjistil, že účastník řízení poprvé, byť nepříliš jasně (správní orgán měl ale reagovat a žádat na účastníkovi řízení rozvedení důvodů, proč žádá doplnit důkazy o smlouvu o provozování zařízení na měření rychlosti) hovoří o otázce praxe (asi) při měření rychlosti již při jednání dne 9. 2. 2010. Poté, již jako odvolací námitku, uplatnil nesouhlas se způsobem měření rychlosti v doplnění svého odvolání ze dne 18. 3. 2010, ve kterém podrobně rozvedl, z jakých skutkových a právních důvodů se domnívá, že důkaz o rychlosti jízdy byl opatřen v rozporu se zákonem. Stěžovatel se v rozhodnutí o odvolání k této odvolací námitce v podstatě až v závěru stručně a bez dalšího uvedl, že měření rychlosti provádí výhradně městská policie, což je mu známo z jeho vlastní úřední činnosti (§ 50 správního řádu). Zřejmě měl na mysli obsah spisu, který se týká přestupkové věci jiné osoby a který byl ke správnímu spisu předloženému krajskému soudu připojen. Podle krajského soudu tento velmi stručný odkaz nelze pokládat za uvedení podkladů rozhodnutí ani za rozvedení úvah, kterými se správní orgán řídil při hodnocení důkazů (správní uvážení), jak má na mysli ust. § 68 odst. 3 správního řádu. To samo o sobě způsobuje, že ohledně tohoto odvolacího důvodu (zákonnost obstarání důkazu o rychlosti vozidla) je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek skutkových důvodů. Proto rajský soud nemůže spolehlivě určit, jaké podklady tvoří základ skutkových úvah stěžovatele, zda jsou skutkové závěry úplné či nikoli a zda stěžovatel správně aplikoval právní normy. Přitom otázka způsobu měření rychlosti, tj. zda měření prováděl pracovník smluvní firmy či policista, je jednou ze stěžejních otázek, neboť doklad o naměřené rychlosti je podstatným důkazem pro skutkové závěry a pro právní posouzení věci. Krajský soud sice pro nepřezkoumatelnost části napadeného rozhodnutí nemohl spolehlivě zjistit, z jakých skutečností čerpal stěžovatel své závěry o plné průkaznosti a nevyvratitelnosti dokladu o měření, avšak ve správním spise jsou uloženy i další listiny, které zmíněný důkaz zpochybňují. Jsou to především smlouvy (z 15. 2. 2007 a z 31. 3. 2008), jejichž znění by mohlo reálně zpochybnit závěry správních orgánů obou stupňů o tom, že měření prováděl výhradně příslušník městské policie. Např. se jedná o čl. VI obou smluv (Předmět smlouvy o poskytování služeb), ve kterém se pronajímatel (obchodní společnost) zavazuje mimo

jiné i k „obstarání měření“ a dokumentaci rychlosti. Dále čl. X, bod 4 smlouvy z 15. 2. 2007 hovoří o osobách „provádějících měření“ a jejich povinnosti vždy na výzvu druhé smluvní strany (nájemce) poskytnout součinnost, přičemž smlouva má na mysli osobu v pracovním či obdobném poměru k pronajímateli, což by se přirozeně netýkalo příslušníků městské policie. Ani připojené Organizační ujednání (z 1. 3. 2007) nečiní v tom směru jasno. Sice stanovuje různá oprávnění i pro Městskou policii Turnov, ale ani v jednom ustanovení není uvedeno, že konkrétní měření bude provádět ona, a to ani např. v bodě II, kde oprávněná osoba z řad městské policie má vstup do serveru „od uskutečnění měření“. Krajský soud proto uzavřel, že výkladem ustanovení zmiňovaných listin nelze dojít za daného stavu dokazování k jednoznačnému závěru, že měření rychlosti prováděl dne 19. 3. 2008 jen příslušník městské policie a nikdo jiný.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal stěžovatel zákonné lhůtě kasační stížnost, protože považuje rozsudek krajského soudu za nezákonný ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a to z důvodu nesprávného posouzení právní otázky. Stěžovatel namítal, že rozhodnutím ze dne 14. 5. 2010, č. j. OD 439/10-2/67.1/10094/NL zamítl odvolání proti rozhodnutí městského úřadu o nepovolení obnovy řízení, neboť účastníkem řízení uvedené důvody pro obnovu řízení v žádném případě nejsou neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník řízení nemohl uplatnit. Mohl tak učinit podáním odporu, ve kterém mohl uvést všechny skutečnosti a důkazy, které mu byly ku prospěchu. Podle ust. § 100 odst. 1 správního řádu existují pouze dva zákonné důvody, na základě kterých lze řízení na žádost účastníka řízení obnovit. V tomto případě uplatňoval účastník řízení důvod pro obnovu řízení podle ust. 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. S důvodem, který uvedl v žádosti o obnovu řízení, a také potom v odvolání, se podle rozsudku krajského soudu vypořádal jak městský úřad, tak i stěžovatel. Pokud se ale jedná o důvod uvedený v doplnění odvolání, dospěl krajský soud k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť zjištění způsobu měření rychlosti vyžaduje další dokazování. Tuto otázku však stěžovatel nepokládá za předmět obnovy řízení, protože jejím předmětem bylo posouzení toho, zda účastníkem řízení uvedené skutečnosti (to, že vozidlo řídil jeho bratr, a tedy i to, že účastník řízení zpochybňuje zákonnost měření rychlosti městskou policií v doplnění odvolání) jsou dříve neznámými skutečnostmi nebo důkazy podle ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Ani v případě pochybnosti stěžovatele o zákonnosti měření rychlosti není tato podmínka pro povolení obnovy řízení splněna, jelikož účastník řízení mohl i tento důvod uplatnit již v odvolacím řízení, jelikož v době projednávání přestupku probíhala rozsáhlá mediální kampaň ohledně otázky měření rychlosti vozidel soukromými subjekty a účastník řízení o tom musel vědět. Vzhledem k uvedenému stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Účastník řízení ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že krajský soud přesvědčivě, správně a způsobem konvenujícím zásadám výkladu právního textu dospěl k závěru, že skutečnost zajištění měření rychlosti v Městě Turnov dokládaná příslušnými smlouvami je novem, které zakládá důvod obnovy řízení. Účastník řízení s přihlédnutím k obvyklému běhu věcí nemohl uplatnit námitku nezákonného měření rychlosti v době původního projednávání přestupku. To je zcela mimo rámec toho, co lze po občanu spravedlivě požadovat a co lze učinit součástí množiny jeho povinností - aby sledoval lokální mediální kampaně o tom, jak se který obecní úřad rozhodl měřit rychlost ve svém katastru. Odůvodnění stěžovatele, že účastník řízení o této skutečnosti musel vědět, je

pouze nepodloženou hypotézou a ostatně se jeví v současné záplavě informací jako zcela absurdní, odhlédneme-li od eventuální rovněž absurdní možnosti, že stěžovatel tím chtěl konstatovat, že občan má důslednou povinnost sledování všech komuniké úřadů (správních orgánů) ve sdělovacích prostředcích způsobem, který se zde vyskytoval naposledy snad za tzv. protektorátu. Účastník řízení konstatuje, že stěžovatel paradoxně obsahem své kasační stížnosti potvrdil jeho předchozí stanovisko, že ze shromážděných důkazů je zřejmé, že v Městě Turnov probíhalo měření rychlosti soukromými subjekty. Odůvodnění kasační stížnosti, resp. dovolávání se existence obecně známé skutečnosti publicitou, je zcela nesmyslné i ve světle skutečnosti, že předmětné smlouvy Města Turnov nebyly nikde publikovány, že byly účastníku řízení předloženy ve dvou časově se překrývajících podobách a že ani správní orgán nebyl schopen jednoznačně a bez pochybností určit, která ze smluv je vlastně validní. S ohledem na obsah smluv existuje evidentní rozpor mezi tím, jak jsou práva a povinnosti ve smlouvách ujednána a jak je současně tvrzeno jejich faktické plnění. Účastník řízení poukázal např. na evidentní rozpor mezi tvrzeními správních orgánů o tom, že v době údajného přestupku účastníka řízení měla měřit rychlost Městská policie Turnov a skutečností, že jak v časově předchozí, tak následné smlouvě je ujednáno, že měření provádí soukromý subjekt. Správní orgány jsou povinny vykonávat svou činnost pouze v intencích zákona. Nemůže tudíž požívat právní ochrany jejich postup, který má matoucí a zavádějící povahu, kdy nejsou schopny jednoznačně prokázat, že v mezích zákona jednaly, a kdy nezákonným způsobem předávají svoje kompetence soukromým subjektům. Stěžovatel žádným způsobem nevyvrátil předchozí námitky účastníka řízení a jeho kasační stížnost je vzhledem ke zcela správnému právnímu posouzení otázky krajským soudem naprosto nedůvodná. Stěžovatel neunesl své tvrzení, že měření rychlosti v Turnově soukromým subjektem bylo obecně známou skutečností, resp. je neprokázal. Z objektivních důvodů dostatečně popsaných účastníkem řízení nemohlo být měření rychlosti v Turnově soukromým subjektem obecně známou skutečností. Proto účastník řízení navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s, vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Ze správního spisu vyplynulo, že dne 15. 12. 2009 podal účastník řízení žádost o obnovu řízení pravomocně skončeného dnem 17. 6. 2008 a u ústního jednání dne 9. 2. 2010 požádal městský úřad o předložení smlouvy o provozování stacionárního zařízení pro měření rychlosti v obci Turnov (dále jen „smlouva o nájmu měřícího zařízení“). Dne 26. 2. 2010 městský úřad rozhodnutím zn. OD/08/13997 nevyhověl žádosti o obnovu řízení. Toto rozhodnutí účastník řízení napadl odvoláním, v jehož doplnění mimo jiné poukazoval na to, že ze smlouvy o nájmu měřícího zařízení uzavřené dne 31. 3. 2008 mezi Městem Turnov a CZECH RADAR, a. s. a Burke & Freemen Czech, s. r. o. a JUDr. K. H. vyplývá, že uvedené subjekty provádějí pro Město Turnov měření a dokumentaci rychlosti. U měření dne 19. 3. 2008 není postaveno na jisto, zda bylo provedeno zákonným způsobem, zda městská policie disponovala předmětným přístrojem a zda v případě záznamu z měření se nejedná o důkaz získaný nezákonným způsobem. Účastník řízení dále uvedl, že s ohledem na okolnosti použitého přístroje, existenci smlouvy o nájmu měřícího zařízení a podobu předávacího protokolu č. 36 lze mít za to, že měření bylo ve

skutečnosti provedeno některým ze soukromých subjektů. Dne 24. 3. 2010 zaslala pracovnice městského úřadu právnímu zástupci účastníka řízení smlouvu o nájmu měřícího zařízení ze dne 15. 2. 2007 uzavřenou mezi Městem Turnov a CZECH RADAR, a. s. a Organizační ujednání ze dne 1. 3. 2007, kterým se stanoví postup při měření rychlosti vozidel ve městě Turnov, nakládání se souvisejícími daty a způsob jejich předávání (dále jen „organizační ujednání“). Účastník řízení se vyjádřil k zaslané smlouvě tak, že upozornil na čl. IV odst. 2 třetí odrážku smlouvy a uvedl, že v předmětném případě došlo k pořízení dokumentace údajného dopravního přestupku subjektem soukromého práva. V rozhodnutí o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí městského úřadu o nepovolení obnovy stěžovatel k odvolacímu důvodu zpochybňujícímu zákonnost získání důkazu měřením rychlosti uvedl, že měření rychlosti jízdy vozidel je v Turnově v ul. 5. května prováděno výhradně Městskou policií Turnov, což je mu známo z vlastní úřední činnosti a že důvody pro obnovu řízení v žádném případě nejsou neznámé skutečnosti nebo důkazy, které nemohl účastník řízení v původním řízení uplatnit.

Z obsahu správního spisu tak vyplývá, že v době prvostupňového řízení o přestupku účastníka řízení vycházel městský úřad z dokladu o měření ze dne 19. 3. 2008, č. 1007330-080319084658-129/2008, v němž je uvedeno, že měření provedla Městská policie Turnov. Zároveň se v té době ve správním spise nenacházely žádné doklady, jež by nasvědčovaly možnosti, že subjekt, který měření prováděl, nebyl subjekt uvedený v příslušném dokladu o měření. Z obsahu smlouvy o nájmu měřícího zařízení ze dne 15. 2. 2007 a z obsahu organizačního ujednání ze dne 1. 3. 2007 je zřejmé, že byly platné v době měření, a tedy již v době řízení o přestupku existovaly. Krajský soud pak v napadeném rozsudku vyčerpávajícím způsobem popsal, že z obsahu smluv vyplývají skutečnosti, jež jsou s to zpochybnit důkazy, o něž opřel své rozhodnutí městský úřad, a zdůraznil, že způsob provádění měření nemůže být obecně známou skutečností. Tyto závěry krajského soudu stěžovatel v kasační stížnosti nezpochybnil a Nejvyšší správní soud se s úvahami krajského soudu týkajícími se smlouvy o nájmu měřícího zařízení ztotožňuje. Je zřejmé, že závěry, které krajský soud vyslovil ke skutečnostem vyplývajícím z příslušných smluv, představují hodnocení materiálního kriteria pro obnovu řízení. Vedle formálního kritéria musí být vždy splněno i kritérium materiální, a to že skutečnosti nebo důkazy, které vyšly dodatečně najevo, mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, která byla předmětem původního řízení. Účelem materiálního kritéria je vyloučit v průběhu řízení o povolení, resp. nařízení, obnovy řízení takové případy, u kterých by obnovené řízení objektivně nemohlo nic nového přinést.

Podle ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými.

S ohledem na tvrzení stěžovatele, že účastník řízení námitku týkající se subjektu, který měření prováděl, měl a mohl uplatnit již v odvolání, a to s ohledem na probíhající mediální kampaň, je nutné posoudit formální kriterium obnovy řízení, tedy otázku, zda skutečnosti vyplývající z předmětných smluv existovaly v době původního řízení a zda je účastník řízení nemohl uplatnit. V daném případě nebyla smlouva o nájmu měřícího

zařízení a ani organizační ujednání nebyla v době prvostupňového řízení v dispoziční sféře účastníka řízení. Po účastníkovi řízení o přestupku spáchaném překročením maximální povolené rychlosti nelze spravedlivě požadovat, aby si zjišťoval, jaké smlouvy a s kým má obec uzavřeny. Obsah smlouvy o provádění měření zároveň nemůže být skutečností tak známou, aby bylo lze předpokládat, že jej účastník řízení musí znát. Naopak, ve správním spise se v době prvostupňového řízení nenacházel žádný důkaz, jenž by nasvědčoval pochybnostem o tom, kdo měření prováděl. Byl to až obsah smluv předložených dne 9. 2. 2010 a dne 24. 3. 2010 účastníku řízení městským úřadem, který danou skutečnost zpochybňuje. Správní řízení pak může být obnoveno právě z důvodu této nastalé skutkové situace, kdy byly účastníku řízení předloženy smlouvy, s nimiž nemohl být dříve seznámen a které přitom existovaly již v průběhu správního řízení o přestupku.

Argument stěžovatele, aby účastník za situace, kdy obsah správního spisu nenasvědčoval tomu, že měření neprováděly orgány policie, namítal otázku subjektu v odvolání s ohledem na informace v médiích, nelze podle Nejvyššího správního soudu akceptovat. Ust. § 100 odst. 1 správního řádu je nutno vykládat v tom smyslu, že pod pojmem „skutečnosti, které nemohl uplatnit“ je nutno rozumět takové skutečnosti, které se týkají konkrétní věci, existovaly v době původního řízení, ale nebyly součástí správního spisu, nebyly v dispozici účastníka řízení, s ohledem na jejich povahu nebylo po účastníku možno spravedlivě požadovat, aby v jeho dispozici byly a zároveň se nejednalo o obecně známé skutečnosti. K otázce, co se rozumí pod pojmem obecně známé skutečnosti, se vyslovil již Nejvyšší soud ČSR v rozhodnutí ze dne 7. 7. 1925, sp. zn. Zm II 234/25 (pramen Vážný 2044/1925 tr.), z něhož se podává, že *„[o]becně známé okolnosti netřeba dokazovati. Jsou jimi skutečnosti, které mohou býti známy každému, nebo jistým vrstvám lidské společnosti prostě proto, že člověk je členem této společnosti, prožívá, sleduje a ve své vědomosti si vtiskuje události, které život přináší nebo v minulosti přinesl. Všechny jiné skutečnosti jest nutno dokazovati příslušnými průvody. Nahodilé vědomosti soudcovy z oboru jemu cizího nejsou skutečnostmi obecně známými.*“ Obecná známost není dána tím, že je určitá informace zveřejněna v médiích, byť by i probíhala „mediální kampaň“ (stěžovatelem blíže časově a věcně nespecifikovaná) opakující určité tvrzení, tedy to, že měření rychlosti jsou oprávněny provádět pouze orgány police. Vzhledem k tomu, že praxe provádění měření rychlosti za účelem kontroly dodržování zákonem stanovených povinností nebyla v minulosti jednotná, zabýval se jí i Nejvyšší správní soud, který ve svém rozsudku ze dne 2. 4. 2008, č. j. 1 As 12/2008 – 67, publikovaný pod č. 1607/2008 Sb. NSS a dostupný na www.nssoud.cz, vyslovil závěr, že měření rychlosti vozidel na pozemních komunikacích nelze jako součást působnosti policie a obecní policie při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích podle zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů, přenést bez zákonného zmocnění na jiný subjekt.

Na základě informací v médiích by bylo možno pouze dovozovat spekulace o tom, že měření rychlosti nebylo v některém z případů prováděno orgány policie. Pokud by teoreticky tyto domněnky měly být s to zpochybnit skutečnosti vyplývající z podkladů ve správním spise a vyvolat potřebu dalšího dokazování, musely by být důkazně podloženy ve vztahu ke konkrétnímu místu provádění měření, např. konkrétnímu městu, kde je měření instalováno, a to buď důkazy nacházejícími se ve správním spise nebo důkazy, jež má k dispozici či si může rozumně opatřit účastník řízení a správnímu orgánu je předloží.

Takovými důkazy zpochybňujícími subjekt provádějící měření rychlosti by mohly být např. právě smlouvy o nájmu měřícího zařízení, které ovšem nebyly v době prvostupňového řízení součástí správního spisu a ani v dispozici účastníka řízení. V žádném případě však nelze pod pojmem skutečnosti, jež mohl účastník řízení uplatnit v původním řízení, rozumět informace publikované ve sdělovacích prostředcích bez dalšího, neboť po účastníku řízení nelze spravedlivě požadovat, protože by to bylo v rozporu s principem, že jednotlivec má právo očekávat, že veřejná moc zásadně jedná zákonným způsobem, aby a priori u každého prováděného měření měl podezření, že není prováděno zákonným způsobem. Námitka stěžovatele, že účastník řízení mohl otázku subjektu měření rychlosti namítnout již v řízení o opravném prostředku proti prvostupňovému rozhodnutí, tak není důvodná.

Protože předmětem posouzení v dané věci byla pouze otázka nastolená stěžovatelem, a to, zda důvod uvedený v odvolání proti rozhodnutí městského úřadu o nepovolení obnovy obstojí jako zákonný důvod pro obnovení řízení před správním orgánem, které již bylo ukončeno pravomocným rozhodnutím, Nejvyšší správní soud tedy nemohl předjímat, jakým způsobem se má stěžovatel vypořádat s námitkami účastníka řízení ve světle nových skutečností v obnoveném řízení tak, aby dostál své povinnosti ve smyslu ust. § 3 správního řádu.

Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). O věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, když neshledal ani jiný důvod, pro nějž by nařízení jednání ve věci bylo vhodné.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení o kasační stížnosti měl plný úspěch ve věci, a proto má podle citovaného ustanovení právo na náhradu nákladů řízení vůči stěžovateli. Náklady řízení sestávají z odměny za právní zastoupení, a za jeden úkon právní služby spočívající ve vyjádření ke kasační stížnosti, a náhrady hotových výdajů, tedy ve výši 1 x 2100 Kč a 1 x 300 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tedy celkem 2400 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2010

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu